

dybt Ubehag. Hun var ikke i Tvivl om Karakteren af denne Wellerske Bevægelse, der greb uhyggeligt om sig i alle Samfundskreise. Den maatte være en Slags hypnotisk Besættelse. Den forplantede sig som ved Smitte og endte med at gøre Folk gale.

I forøget Uro skyndte hun sig hjem. Da hun var kommen indenfor Gitterlaagen, standsede hun pludselig og tog sig til Hjertet. Oppe fra Villaen lød Klaverspil. Det var Jytte.

Hvad betød det? . . . Hun blev staaende forvirret. Havde Kærligheden sejret? Eller var alt forbi? Var Jytte atter flygtet for sig selv ind i Musikkens Elverland? Disse Triller og Løb skar i Øret som Lærkekvidder over en aaben Grav.

Jytte rejste sig fra Klaveret, da Moderen kom ind, og iagttog hende spændt.

„Har du været nede i Byen?“

„Ja, jeg havde et Par Ærender at besørge. Dihmer har forresten været her.“

„Jeg hørte det godt. — I har maaske fulgtes ad?“

„Ja.“

Jyttes Øjne fulgte Moderen, der havde lagt sit Overtøj og nu satte sig hen i Sofaen.

„Har du saa sagt ham det?“ spurgte hun spagfærdigt.

„Nu synes jeg, Jytte, at vi skal snakke roligt og fornuftigt sammen om det, som du talte til mig om i Nat. Sæt dig lidt herhen!“

„Saa har du ingenting sagt!“

„Nej, Jytte. For jeg kan og vil ikke tro, at det kan være sandt. Det er noget, du af en eller anden Grund forsøger at bilde dig selv ind. Du *kan* ikke for Alvor bryde dig om denne v. Auen.“

„Har jeg sagt det?“

„Ja, det er ogsaa lige meget. Men du har sagt, at du ikke holder nok af Dihmer til at kunne gifte dig med ham, og det tror jeg ikke paa.“

Hun rejste sig fra Sofaen og gik hen til Jytte, der sad sidelæns paa Klaverstolen og holdt Hænderne paa dens Ryg.

„Hvorfor gør du dig alle de meningsløse Bekymringer?“ sagde hun og strøg hende over Haaret. „Du grubler dig ind i